

HUYNH-ĐỆ SUBUD

của Hội SUBUD Việt-Nam

Dành riêng cho hội-viên

----- Số VIII, tháng 7,8,9 năm 1971. -----

S I N H H O A T

CỦA H Ộ I L Ự C H Ứ N G T A.

-//Ngày 20 tháng 6-71, Hội Huynh-Đệ chúng ta đã tổ chức lễ mừng Sinh-nhật BAPAK và đồng thời cũng để kỷ-niệm Đệ Thập Chu-niên ngày thành lập Hội. Buổi lễ đã diễn ra trong bầu không khí huynh đệ, thân mật mà không thiếu phần trang-nghiêm. Số hội-viên tham dự trên 200 người.

- /) hái-đoàn Subud Việt-Nam tham dự Hội-Nghị Subud Thế-Giới kỳ thứ Tư tại Nam-dương gồm 6 người : Chị Phụ-tá Wardi-Ning-Sih, Trưởng phái-đoàn và các chị Mai-Hương (Phụ-tá), Liên-Hoa (Phụ-tá), Laras-Wati, Đặng-Thị-Ngọc-Bích và Anh Đoàn-tất-Huyền.

Chiều ngày 28-7-71, Hội-Đồng Quản-Trị và Hội-Đồng Phụ-Tá đã tổ chức bữa cơm thân mật để tiễn phái-đoàn.

Trưa ngày 2-8-71, Anh Hội-Trưởng cùng Quý Anh, Chị Phụ-Tá, Quý Anh, Chị trong H.Đ.Q.T. đã tụ tập tại Trụ-sở Hội để tiễn chân Phái-đoàn đi dự Hội-Nghị.

- /) hiên họp hàng tháng của H. Đ. Q. T. ngày 17-8-71 dưới sự chủ-tọa của Anh Hội-Trưởng. Sau khi Anh Hội-Trưởng duyệt xét các hoạt-động của Hội trong tháng, Anh Thủ-Quỹ đã trình bày tình hình tài-chánh của Hội như sau :

THU	Quỹ Ngay-định liễm :	12.290\$
	Quỹ Xã-Hội :	2.790\$
	Quỹ Tu-Thư :	850\$
CHI :		91.546\$

Chị Trưởng Ban Xã-Hội cũng trình bày các hoạt động của Ban và được H.Đ.Q.T. chấp thuận cho trích quỹ 10.000\$ để mua tặng phẩm viếng thăm Cô-nhi-viện Kỳ-Quang.

-x-x-x-

B A N L Ự C H Ứ N G T A

//Ngày 22-8-71 Ban Xã-Hội đã cùng với quý Anh trong H.Đ.Q.T. và H.Đ.Phụ-tá và 25 Anh, Chị em Hội-viên đến thăm, ủy lạo, sinh-hoạt và trao tặng phẩm cho các em cô-nhi của Cô-nhi-viện Kỳ-Quang, Phú-Nhuận. Số tặng phẩm trị giá gần 15 ngàn đồng. I

Ban Xã-Hội được sự chấp thuận của H.Đ.Q.T. dự định cấp 4 học bổng Trung-Học Đệ Nhất Cấp cho con hội viên dựa theo các tiêu chuẩn :

- Hạnh kiểm - Học lực - Hoàn cảnh gia đình.

- [Chỉ Trưởng Ban Xã-Hội trình bày với H.Đ.Q.T về hoàn cảnh gia đình Ông Fondère (Chủ cũ Trụ-sở Subud ngày nay) và được chấp thuận trích quỹ Xã-Hội 10.000\$ để tặng Ông.

- Danh sách quý Anh, Chị đóng vào quỹ Xã-Hội tháng 6-1971 :

Phan thị Tập 200 - Lê minh Huệ (200) - Phạm minh Trí (20) - Ng. Đăng Nhân (100) - Tạ văn Thất (50) - Nguyễn thị Tố Nga (100) - Trần thị Hồng (50) - Lê văn Biểu (200) - Lê văn Tấn (50) - Trương quang Toàn (100) - Nguyễn văn Chỉ (100) - Nguyễn văn Chi (100) - Nguyễn thị Nữ (20) - Trần thị Khỏe (100) - Phạm văn Danh (50) - Giác Duyên (100) - Trần thị Huyền (200) - Dương minh Châu (400) - Laras Wati (200) - Vương thị Lan (100) - Nguyễn kim Lai (200) - Nguyễn thúy Thương Thương (50) - Nguyễn tú Bích (500) - Vũ thị Lành (1.000) - Nguyễn Gương (100) - Minh An (100) - Nguyễn thị Oanh Oanh (50) - Nguyễn trọng Lưu (100)

Tổng cộng 4.610\$

THÁNG 7-71 : Nguyễn văn Chỉ (100) - Phạm minh Trí (20) - Trần thị Khỏe (100) - Nguyễn thị Tố Nga (200) - Trần thị Hồng (50) - Nguyễn thị Phúc (50) - Lê minh Huệ (100) - Nguyễn văn Chi (100) - Tạ văn Thất (50) - Lê văn Biểu (400) - Dương văn Hoàn (100) - Nguyễn thị Thu Tâm (100) - Phạm thị Yến (200) - Lê thị Thảo (300) - Laras Wati (150) - Thủy Lâm (500) - Lê thị Nương (500) - Hộp thư công đức (246) - Hoàng Cung Lưu Thủy (100) - Linh Châu Mai Hương (100) - Tổng cộng : 3.466\$

THÁNG 8/71 .- Nguyễn thị Kim Bình (100) - Trần thị Khỏe (100) - Phạm minh Trí (20) - Nguyễn văn Hai (200) - Lê văn Biểu (200) - Nguyễn văn Chi (100) - Lê thị Thành (100) - Nguyễn thị Phúc (50) - Tạ văn Thất (50) - Hương Liên (100) - Nguyễn thị Thu Tâm (100) - Nguyễn thị Tâm (200) - Hồng Phúc (60) - Nguyễn văn Chỉ (100) - Dương minh Châu (200) - Nguyễn thị Tố Nga (200) - Lê thị Mỹ Hạnh (60) - Cao văn Hảo (100) - Trần thị Hồng (50) - Lê thị Hương (500) - Nguyễn thị Oanh Oanh (100) - Lê thị Lê (100)

Tổng cộng 2.790\$

THÁNG 9/71 .- Phạm minh Trí (20) - Trần thị Khỏe (100) - Tạ văn Thất (50) - Lê văn Biểu (200) - Nguyễn văn Chỉ (100) - Nguyễn văn Hai (200) - Nguyễn văn Chi (100) - Dương văn Hoàn (100) - Lê minh Huệ (100) - Lê thị Thảo (300) - Nguyễn thị Phúc (50) - Nguyễn văn Ty (300) - Minh An (130) - Phạm minh Trí (100) - Nguyễn thị Tố Nga (200) - Tổng cộng 2.050\$

Ban Xã-Hội xin thành thật cảm tạ quý Anh-Chị.

B A N T U T H U

BAN TU-THƯ xin trân trọng nhắc Quý Anh, Chị đã nhận bảo trợ từ Nội-sna xin đồng tiền tại Văn-Phòng. Thành thật cảm ơn Quý Anh, Chị và mong được thêm nhiều quý Anh, Chị nữa ủng hộ từ Nội-san.

Danh sách Quý Anh, Chị đóng vào Quỹ Tu-Thư :

THÁNG 6/71 .- Nguyễn đăng Nhân (100) - Nguyễn văn Chỉ (100) - Lương Minh Trí (100) - Giác Duyên (100) - Nguyễn kim Lai (200)- Lai-Hương Minh Châu (100)- Nguyễn đình Thí (100)- Nguyễn Giảng (100) -

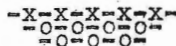
Tổng cộng : 1000%

THÁNG 7/71.- Nguyễn văn Chỉ (100) - Tạ văn Thất (50) - Lê văn Biếu (100)- Đinh thị Việt Liên (600) - Nguyễn thị Liên (500)- Nguyễn đăng Nhân (100)- Lữ thị Thảo (300)- Laras Wati (300)- Nguyễn đình Thí (100) - Linh Châu Lai Hương (200)- Tổng cộng : 2.350%

THÁNG 8/71.- Khươn thị Hiền (100)- Lê thị Thành (100) - Tạ văn Thất (50)- Hương Liên (100) - Nguyễn văn Chi (100) - Dương Minh Châu (200)- Nguyễn đình Thí (100) - Lê thị Lê (100)- Tổng cộng : 850%

THÁNG 9/71.- Tạ văn Thất (50)- Lê văn Biếu(100)- Nguyễn văn Chi (100)- Lữ thị Thảo (300)- Nguyễn đăng Nhân (300)- Lê thị Liên (500) - Nguyễn văn Ty (300) - Tổng cộng : 1.450%

Ban Tu-Thư xin thành thật cảm tạ Quý Anh-Chị.

B Ứ C T H U T Ừ T 7 / L A N D A H

GIÁC-NGUYỄN và SRI MAS TUTI

Thân gửi quý Anh,Chị em,

Ngày giờ này chắc Hội chúng ta đã hay tin rất buồn là IBU đã từ trần. Buồn là buồn cho chúng ta vì chúng ta mất Bà mẹ rất yêu quý, chỗ dựa với IBU thì là bố xác thân từ đời vô thường để sáng cõi trên vậy thôi. Và thấy vậy quý Anh, Chị em, vì trước khi IBU xuất hồn, một người giúp việc theo hầu IBU đã lâu rồi đang nấu nướng, dưới nhà bếp thấy Bà Rochanawati, con gái IBU và con trai Bapak về rước IBU. Bapak nhắc lại cũng người giúp việc ấy, trước kia cũng đang nấu nướng dưới bếp chợt thấy bà Rochanawati lên thang lầu người ấy lên thang theo bà, bà ngoài lại nói : "chưa được theo ta, còn phải ở lại phụng sự mẹ ta". Lúc đó người ấy mới nhận định là điều y thấy là không phải thật mà chỉ là một chứng nghiệm thôi.

Rồi sau đó bà Rochanawati sang thế giới bên kia. Kỳ này cũng thế. IBU tắt thở hồi 6 giờ 20 chiều ngày 12/2/71. Ai này đều tề tựu tại nhà Bapak, rồi lại đến họp trước phòng IBU, lúc đó vì đóng cửa phòng nên không ai biết ở trong phòng làm gì, xong có lẽ là thay áo "cùng" cho IBU nên lúc mở cửa phòng đã thấy IBU ăn mặc chỉnh tề rồi, một khăn choàng thật mỏng màu đẹp, bông vàng phủ mặt IBU để còn trông thấy rõ ràng mặt tươi tắn, đẹp đẽ của Ngài. Bapak thuật chuyện nói trên, rồi anh chị em được mời ra phòng khách trên lầu, một lúc sau thì IBU được khiêng ra để nằm như ngủ mí trên (gần cửa sổ mặt tiền nhà), chúng tôi ngồi dưới gạch trải thảm, yên lặng chiêm bái Ngài. Bapak ngồi ở ghế mé trước đầu giường IBU. Giường ấy có một tấm drap bông phủ gan tới gạch, dưới giường có hai chậu to đựng nước đã để trên một tấm plastic, xung quanh tấm plastic có rắc một thứ bột trắng trắng giống như long não. Thịnh thoảng Bapak nhắc xit dầu thơm xung quanh mình IBU. Đến 9 hay 10 giờ đêm tuần linh Bapak, bà Aminah c.....

Aminah mời bà con về dùng cơm. Xong trở lên ngồi yên lặng như thế đến sáng. Bapak vẫn nói chuyện nhỏ nhẹ với con dâu hay các ông bà cậu, thán trọng nhà cô lễ ra lệnh gì về đám tang. Đến khuya Bapak nói chuyện với tất cả anh chị em Subud có mặt tại đó, cũng nói 2 chứng nghiệm trên và nói thêm dài dài, song tiếc vì tối ngồi xa, nghe 0. Usman không rõ.

Rồi Bapak cho hay là có thư bên Nam-Phi gọi xin một sứ giả của Bapak sang bên ấy 4 hay 6 tháng. Bapak chỉ định ông Brodjo, cho phép hai ông bà sang Pháp vài tuần rồi mới sang Nam-Phi. Quyền hạn của ông gồm Nam-Phi đến Congo. Bapak lựa như thế là vì ở bên ấy có xứ nói tiếng Anh, có xứ nói tiếng Pháp, cô Ulfiah có thể dịch được và giúp ích cho ông Brodjo. Bapak cho ở một hoặc 2 năm. Bapak thân nhiên nói nói, cười cười, hút thuốc lá hay cigare, đi ra đi vào, phân lệnh hoặc trả lời những người lo đám.

Đến 6 g sáng ai nấy lui về nghỉ ngơi và lột lòng. Tôi quên kể ban đêm có café, bánh ngọt đem ra mời đôi ba lần. Chúng tôi về ăn quây quây rồi trở lên chiếm ngưỡng Ibu trong những giờ Ngai còn tại thế (chỉ xác Ngai thôi). Có một điều lạ là mắt Ngai không đọi sắc, như ngũ vậy thôi. Bà con ăn sơ sơ rồi lần lượt kể trước người sau trở lại ngồi đầy đủ hết.

Đến lối 10^g sửa soạn tắm rửa cho Ibu. Theo phong tục Hồi giáo sự tắm này rất chu đáo. Nhờ để Ibu nằm trên giường cây nhỏ và nhẹ nên cũng dễ khiêng, chỉ có nữ khiêng, đem ra ngoài sắp trên lau lức đi, ai không khiêng thì dăng vải Batik che ở trên và đến nơi thì tháo cả trên chực xấp vải Batik, nạo che trên, nào bao phủ xung quanh. Tại đó có sẵn một giường nhỏ, trên lót da láng, trên da láng có lót 6,7 khúc chuối cây, chẻ làm hai, bề dài bằng bề ngang giường rồi khiêng Ibu để nằm trên may khúc chuối. Khi mở batik đắp trên Ibu ra thấy ở ngực Ibu có bao một tấm satin màu "mauve". Con cháu lớn, nhỏ đến đứng xung quanh, khi cởi y phục Ibu thì con cháu giăng batik trên mình Ibu, xong để tam batik lên mình Ibu, mọi người trong gia quyền (chỉ nữ thôi) múc 1 lon hoặc một gáo nước đổ lên tam batik. Một bà chuyên môn lo về việc tắm rửa, tay có bao tay bằng vải trắng, thoa xa-bông thơm mới tinh, tắm cho Ibu. Bà Ismana cũng bao tay tắm mặt may và mé trên. Khi đến chỗ kín của đàn bà thì bà chuyên môn rửa thật kỹ, thật lâu, nhan để trên bụng, trên rún, lấy bề chuối để đổ nước rửa, hé tam batik lên một tí thôi. Xong, đến mong tay, mong chơn: có 1 đĩa cây gì màu sạm sạm, dài cỡ tám xia răng, lay cây ấy cây móng chơn, móng tay, hoặc quan gòn rửa trong kẹt lộ tai, lỗ mũi. Tóc cũng gội savon thơm. Đầu đó rửa rây rất kỹ, phủ tam batik ướt đó rồi đổ nước từ trên xuống đến chơn: 4 thứ nước: thứ màu đen, thứ màu xám, thứ nước me và thứ nước có hoa thơm gõ rời từng cánh. Với nước hoa này, may bà con trong nhà đều rửa mặt. Bapak thì đi xung quanh hoặc đứng dưới bóng mát gan đó. Xong Bapak biểu nữ khiêng Ibu vợ nhà để trên một cái bàn đã sửa soạn sẵn rồi. Lúc đó mời chị em vợ phòng khách đợi. Có điều lạ là bên này trời mưa cả tuần, cả ngày, đêm, lúc mưa, lúc tạnh, hoặc hé nắng lên 15 phút là cùng, mà lúc tắm cho Ibu cả tiếng đồng hồ mà trời vẫn nắng gắt tốt xong rồi trời lại ui lại và khi mưa khi tạnh đến nay.

Mặc y phục cho IBU xong, mặt dôi phần, môi thoa son rồi cũng dùng khăn bông hơi này phủ mặt lại, thân mình thì phủ batik, vì hai tay chắp trên ngực nên thấy phần thân mình nổi lên rất cao, chân IBU om nhỏ. Lúc xong Bapak lại gan, tay âu yếm sờ trán IBU một chập, lúc ấy tôi rất cảm động đến rưng nước mắt. Tôi tưởng như Bapak sắp hôn IBU tề-ra không có. Thế rồi mời anh chị em xuống phòng khách ở dưới nhà. Lột chắp thay kệu nam lên khiêng quan tài IBU xuống để vào phòng khách lý này để tại mé trong và để nằm ngang. Xong chúng tôi về lo cơm nước để đư IBU lên đường. 2 giờ tề tựu tại nhà Bapak, hội viên và một vài Chi Hội đem tràng hoa đến, phần nhiều là toàn hoa trắng, xong chắc tìm không còn họa trắng nên lúc sau thấy có họa màu. Có cỡ 40 tràng hoa. Khi gan đến giờ động quan, em IBU lại dờ nắp quan tài ra

cho ai chưa chiêm ngưỡng IBU lại chiêm ngưỡng. May quá hai cô bác sĩ cũng vừa đến, tôi dẫn lại xem IBU lần chót. Nhà tôi đem trình hai cô cho Bapak, Bapak đứng đây bắt tay, hai cô mừng quá. Trong quan tài để IBU nằm giữa, chung quanh có 6 hay 8 cục đất vo tròn cỡ trái bưởi ở bên mình, không chen nhét giấy súc hay quan áo chỉ hết. Khi tới giờ đây nắp quan tài lại, con cháu, cụ út, trong nhà khiêng đi, cũng để nằm ngang, đến cửa xay qua, ra khỏi cửa trở ngang lại. Đến hàng tư thì dừng lại, may đưa cháu ngoại cháu nội chui dưới quan tài, em IBU cũng chui qua luôn. xong rồi đem ra xe - xe cammionette thường, không có vẻ gì là nhà rường như ở bên nhà - để quan tài vào, cửa sau xe mở rộng, có người ngồi che dù, trên dù có bao một miếng dẻ trắng vuông cỡ hai gang bề góc, mỗi góc có kết một sợi dây cũng bằng vải trắng buộc vào đầu kéo dù cho khăn vuông được thẳng thắn và một cây như có cái giỏ ở trên đầu bằng tre đường khônghiều có ý nghĩa gì chưa có dịp hỏi. Xe quan tài đi trước, kế xe Bapak - xe mà IBU thích nên Bapak đã mua ở Pháp vừa mới tới, IBU thấy chỡ cửa đi vì trong mình không được mạnh - rồi lần lượt cả may chực xe theo sau.

Đến nghĩa địa, cũng trong con cháu hoặc hội viên khiêng quan tài vô huyết đào thật sau gan 2 thước bề sau, đất đỏ tốt quá nên hai bên thấy vách trắng bằng. Lúc hạ xong, Bapak lại rải hoa, may ông thay Hội giáo tung kính, rồi một trong may ông ấy thay mặt Bapak cảm ơn toàn thể bà con đưa đám. Xong phủ cuộc đất lấp quan tài, các trắng hoa (đều là hoa tươi hết) đều xấp trên mộ. Bà con lần lượt ra về. Lúc đứng coi hạ huyết Bapak thấy như mệt mỏi và có vẻ buồn. Lúc về đến nhà lối 6 giờ, nghỉ một chút, tắm rửa rồi lại trở lên nhà Bapak dự selamatan. Có may ông thay Hội giáo đến tung, xong mới ông được một hộp vuông bằng tre đựng cơm và nhiều món ăn để trong lá chuối - lá chuối cắt tròn cỡ đĩa tách, xếp ghim lại như cái chén nhỏ - bánh trái cay và một bao thơ tiên ra về.

Bapak còn ở lại với chúng tôi đến lối 10 giờ. Bapak nói cả đêm ngày chúng tôi một mối, Bapak cũng thế, nên ra lệnh cho về nghỉ. Lúc này Bapak nói cười như thường.

Chiều bữa sau có selamatan cho nam, thầy đến tung, lãnh giỏ cơm, tiền rồi ra về. Bapak nói chuyện, không ai dịch nên không hiểu, hình như nhà tôi nghe Bapak nói thầy IBU bây giờ đi đứng một mình lạnh lẽo chớ không như khi còn sanh tiền phải hai người hai bên dìu IBU nữa. Từ nay đến 40 đêm mới đem từ 12 giờ khuya đến 5 giờ sáng nam, nữ ai muốn đến thì đến không bắt buộc, ngồi yên lặng nghe đọc kinh Koran, lối 3 giờ 3 giờ rưỡi Bapak nói chuyện đến 5 giờ là giải tán. Trà, bánh, cà phê đem ra đãi vài lần. Như thế đến 40 đêm. Qua ngày thứ bảy và thứ 100 sẽ có selamatan nữa.

Thời ít hàng thuật đám táng IBU để các anh chị em có chút quan niệm về việc chôn cất bà mẹ hiền của chúng ta.

Tôi xin lỗi quý anh chị văn đã dài lại lỗi rất nhiều, xin quý anh chị thứ cho.

Giác Nguyễn Sri Mas Tuti.

D A N H _ S Á C H

Quý vị hội viên đã đóng tiền vào quỹ Xã Hội trong tháng 6/71.

Tháng 6/71

Phan thi Tập : 200. Lê minh Huệ : 200. Phạm minh Chí : 20. Nguyễn đăng Nhân : 100
Ta văn Thất : 50. Nguyễn thi tổ Nga : 100. Trần thi Hồng : 50. Lê văn Biều : 200
Lê văn Tân : 50. Trương quang Toản : 100. Nguyễn văn Chí : 100. Nguyễn văn Chi : 100
Nguyễn thi Ngử : 20. Trần thi Khỏe : 100. Phạm văn Danh : 50. Giác Duyên : 100
Trần thi Huyền : 200. Dương minh Châu : 400. Laraswati : 200. Vương thi Lang : 100
Nguyễn Kim Mai : 200. Nguyễn thuy thương Thương : 50. Nguyễn tu Bích : 500. Vũ thị
Lanh : 1000. Nguyễn Cương : 100. Minh An : 100. Nguyễn thị oanh Oanh : 50. Nguyễn
trọng Lưu : 100.

Tổng cộng : 4.610 \$ 00

Tháng 7/71

Nguyễn văn Chí : 100. Phạm minh Trí : 20. Trần thi Khỏe : 100. Nguyễn thi tổ Nga :
200. Trần thi Hồng : 30. Nguyễn thi Phúc : 50. Lê minh Huệ : 100. Nguyễn văn Chí :
100. Ta văn Thất : 50. Lê văn Biều : 400. Dương văn Hoành : 100. Nguyễn thi thu Tâm :
100. Phạm thi Yến : 200. Lưu thi Thảo : 300. Laras Wati : 150. thuy Lâm : 500. Lê
thi Nương : 500. Hộp thơ Công Đức : 246. Hoang Cung+ Lưu Thuy : 100. Minh Châu +
Minh Hương : 100.

Tổng cộng : 3.466\$00

DANH SÁCH quý vị hội viên đóng tiền vào quỹ Xã Hội trong tháng:

Tháng 8/71:

Nguyễn thi kim,Đình : 100. Trần thi Khỏe : 100. Phạm minh trí : 20. Nguyễn văn Hai :
200. Lê văn Biều : 200. Nguyễn văn Chí : 100. Lê văn Thành : 100. Nguyễn thi Phúc : 50
Ta văn Thất : 50. Hương Liên : 100. Nguyễn thi thu Tâm : 100. Nguyễn thi Tâm : 200.
Hồng Phúc : 60. Nguyễn văn Chí : 100. Dương minh Châu : 200. Nguyễn thi tổ Nga : 200.
Lê thi mỹ Hạnh : 60. Cao thi Hào : 100. Trần thi Hồng : 50. Lê thi Nương : 500.
Nguyễn thi oanh Oanh : 100. Lê thi Lê : 100.

Tổng cộng : 2.790 \$ 00

Tháng 9/71 :

Phạm minh Trí : 20. Trần thi Khỏe : 100. Tạ văn Thất : 50. Lê văn Biều : 200. Nguyễn
văn Chí : 100. Nguyễn văn Hai : 200. Nguyễn văn Chi : 100. Dương văn hoành : 100
Lê minh Huệ 100. Lưu thi Thảo : 300. Nguyễn thi Phúc : 50. Nguyễn văn Ty : 300
Minh An : 130. Bành minh Trí : 100. Nguyễn thi tổ Nga : 200.

Tổng Cộng : 2.050\$00

Ban xã hội xin thành thật cảm tạ quý vị đã đóng tiền vào quỹ xã hội

Trưởng ban Xã Hội:

Đinh thị viet Liên

CUỘC VIẾNG THĂM CÔ NHI VIỆN KỸ QUANG

Trong phiên họp tháng 7/71, HĐQT chấp thuận trích quỹ Xã hội 10.000\$ để mua tặng phẩm giúp cô nhi viện Kỹ Quang, trong chương trình phát triển công tác xã hội của hội ta. Ngày 10/7 ban xã hội đến thăm thân hữu Cô nhi Viện Kỹ Quang và tìm hiểu sinh hoạt của Cô nhi Viện này. Sau đó ban Xã Hội ra thông cáo quyền nhận tặng phẩm của các anh chị em hảo tâm. Ngày 6/8 cuộc lạc quyền hoàn tất, một số anh chị em đến hội sắp xếp và phân chia các phẩm vật thành từng phần, Tặng phẩm gồm: 5 bao gạo, 10 hộp sữa, 5kg đường, 10 hộp thuốc lai, 10 chai thuốc ho, 5 chai thuốc sát trùng, 5 kg bánh Biscuit, lnhộp mớ, 7 gói tập học sinh và một số đồ chơi trị giá tổng cộng khoảng 20.000\$. 8g30 sáng Chủ Nhật 8/8 phái đoàn lên đường gồm đại diện HĐQT HĐQT, Ban Xã hội và một số anh chị em hội viên tất cả là 30 người. Phương tiện di chuyển là 2 xe hơi và một xe hàng mướn của anh chị em hội viên. Trước khi khởi hành Phái đoàn đã chia nhau những nhiệm vụ như Giao Tế, Ghi chú, nhiếp ảnh, văn nghệ Hớt tóc v.v...

SƠ LƯỢC TIỂU SỬ CÔ NHI VIỆN KỸ QUANG

Cô nhi Viện Kỹ Quang tọa lạc trên một mảnh đất nhỏ hẹp sau một cư xá tướng Minh Mạng. Căn nhà chính là chánh điện thờ Phật, sát bên là Cô nhi Viện. Cô nhi Viện là một tòa nhà hình hộp ba tầng với những phòng: Tiếp khách, ăn, ngủ, học, nhà chung v.v... Tại đây năm 1947 Hòa Thượng Thích thiên Quang lập lên ngôi chùa Kỹ Quang Tự. Đến năm 1965, Chùa xây cất Cô nhi Viện và bắt đầu thu nhận trẻ em cô nhi. Hiện nay Giám Đốc Cô nhi Viện là sư cô Thích Nữ Nhật Tịnh. Hiện cô nhi viện có khoảng 100 em từ 2 tuổi đến 14 tuổi.

CUỘC SINH HOẠT CHUNG

8g40 sáng, xe phái đoàn vừa đến cổng chùa, chúng tôi đã được Sư cô Giám Đốc ra tiếp đón và mời vào nhà khách dùng trà. Tại đây phái đoàn trao các tặng phẩm cho các vị sư cô. Sư cô Giám Đốc thuật lại tiểu sử của Chùa và sự thành lập cô nhi viện. Tại nhà khách, chúng tôi đã nghe thấy những tiếng ca trong trẻo vang lên bên phía cô nhi viện. Sư cô Giám Đốc hướng dẫn phái đoàn đi thăm viện. Đến lầu 1, chúng tôi được biết đây là nơi cư ngụ của những em từ 2 đến 4 tuổi. Các anh chị em đã bông bế nhưng em bé và hỏi thăm những người trông coi. Có những em nép đầu vào ngực các chị mà ngủ say sưa. Lên đến lầu 2, nơi đây là phòng họp của các em lớn hơn. Bước vào phòng hội, hơn 60 mái đầu đang nô đùa vui vẻ, bỗng một tiếng hiệu lệnh nghiêm, toàn trẻ liền xếp hàng ngay ngắn thành 6 đội. Các em cất tiếng ca vang bài " Chào mừng Chú Bác Anh Chị". Các anh chị em kẻ trước người sau liền chia thành 4 nhóm, mỗi nhóm 4 người, sinh hoạt chung với 15 em. Các em có mụn ghẻ được đưa đến bàn Y Tế săn sóc, những em có móng tay dài được các anh chị cắt ngắn. Xong các em lần lượt được chia bánh và đồ chơi. Các anh chị chú bác ngồi kể chuyện cò chonghe. Các em nghe một cách chăm chú và thích thú lắm. Các em quây quần ca hát, bên xướng bên họa thật là hồn nhiên vui vẻ. Sau đó đến phần thi hát từng nhóm, các em tranh đua ra tiến chân đến tận cửa chùa. Chúng tôi lên xe, các em tiến chân và bằng những vẫy tay rồi rít, nhiều em ôm chặt lấy chúng tôi " Các chú bác lại chơi thường với chúng con nhé" Chúng tôi cảm động vô cùng.

Xe về đến công trụ sở, tiếng cười thơ ngây của các em dường như vẫn còn văng vẳng bên tai.

Xin cảm tạ Thiêng liêng toàn năng.

BAN NỘI SAN

Danh sách quý vị đã đóng tiền vào quỹ Nội San trong tháng

Tháng 6/71

Nguyễn Đăng Nhân: 100. Nguyễn Văn Chi: 100. Lương Minh Trí: 100.
Giác Duyệt: 100. Nguyễn Kim Mai: 200. Mai Hương + Minh Châu: 200.
Nguyễn Đình Thi: 100. Nguyễn Cương: 100.

Tổng cộng 1.000\$00

Tháng 7/71

Nguyễn Văn Chi: 100. Tạ Văn Thất: 50. Lê Văn Biều: 100. Đinh Thị Việt Liên: 600
Nguyễn Thị Liên: 500. Nguyễn Đăng Nhân: 100. Lưu Thị Thảo: 300. Laraswati: 300
Nguyễn Đình Thi: 100. Minh Châu + Mai Hương: 200.

Tổng cộng: 2350\$00

Tháng 8/71

Khoan Thị Hiền: 100. Lê Thị Thang: 100. Tạ Văn Thất: 50. Hương Liên: 100.
Nguyễn Văn Chi: 100. Dương Minh Châu: 200. Nguyễn Đình Thi: 100\$
Lê Thị Lê: 100

Tổng cộng: 850\$00

Tháng 9/71

Tạ Văn Thất: 50. Lê Văn Biều: 100. Nguyễn Văn Chi: 100. Lưu Thị Thảo: 300.
Nguyễn Đăng Nhân: 100. Lê Thị Liên: 500. Nguyễn Văn Ti: 300.

Tổng cộng: 1450\$00

XX
Các phụ nữ ở TJILANDAK HỒI TƯỚNG TỚI IBU

M.N.S. Dịch

Ibu rất yêu quý của chúng ta đã viên tịch vào khoảng 6 giờ 20 tối ngày thứ sáu, 12 tháng 2 năm 1971. Một vài tuần lễ trước, Ibu đã lâm bệnh trong phòng Latihan và mắc dấu chỉ giống một cơn bệnh thường, nhưng dường như đã đánh dấu sự khởi đầu thay đổi trong người Ibu. Trong vài hôm, Ibu đã khỏe hơn, chúng tôi trông thấy Ibu đi quanh phòng khách rộng lớn của Bà. Ibu vẫn còn xanh nhưng yên tĩnh và tự chủ được, không cần nói chuyện với một ai. Vì thế, chúng tôi tiếp tục làm công việc thường nhật của chúng tôi để giúp đỡ trông nom ngôi nhà rộng lớn. Độ một tuần lễ trước khi Ibu viên tịch, Bapak bảo trong chúng tôi có kinh nghiệm về điều dưỡng viên thì đến sẵn sóc cho Ibu mà lần này Ibu nằm lại trên giường mà nhiệt độ thì cao.

Theo lời Bapak, hai bác sĩ Rachman Mitchell và Leonore Kupho đã vội vã từ Đức Quốc tới và luôn luôn ở bên Ibu để trông nom thuốc men cần thiết vì tình trạng tiêu đường của Ibu.

Hai ba ngày cuối cùng, Ibu đã luôn luôn ở trong một Latihan liên tục nhưng ai được phép ở gần Ibu đều có diễm phúc chứng thực sự luôn luôn quy thuận hoàn toàn và thanh thản của Ibu. Trước hôm Ibu viên tịch, ba gọi mời Bapak tới ngồi với ba chuyện trò, lẽ tất nhiên là bằng tiếng Java và cả hai người cùng cười. Rồi Bapak hát 3 câu thơ bằng tiếng Java rất êm ái du dương. Thật là một chứng nghiệm không thể nào quên được. Mặc dầu đây chỉ là đặc biệt dành cho Ibu nhưng những ai ở trong phòng đều cảm thấy được nâng cao lên và được chia sẻ trong sự hạnh phúc, sung sướng và yên tĩnh phi thường này.

Tối hồi tưởng đang nghĩ là: " Nay Ibu sẵn sàng đi chết, nếu đó là ý muốn của Thiêng Liêng". Vừa đến trưa hôm sau thì Ibu ở trong trạng thái mê mẫn và viên tịch vào chiều hôm đó, vào đúng lúc mặt trời lặn. Sự kết liễu của một đời sống đã được thành cao quý do bởi sự dâng hiến mình vào Thiêng Liêng nhờ cách làm Latihan Kedjiwuan.

Marjam Kibble.

Nói về các Ánh Sáng đã đến với IBU

Một tháng trước khi Ibu viên tịch, Ibu và Rochajah cũng làm Latihan. Lúc đó Ibu tiếp nhận được một ánh sáng chói lòa đi vào lòng Ibu và hình ảnh sáng đó thì tròn. Khi Ibu trông thấy ánh sáng này thì tiên tri Muhammad và Abraham hiện diện lúc đó chúng thực thấy và cả hai con đã mất của bà là Rochanawati và Harjadi nữa. Cả Rochajah Suhardiman cũng chúng thực thấy chúng nghiệm khác:

Lúc đó có một chiếc xe ngựa bằng vàng đến đón Ibu Ibu mặc toàn trắng và trên đầu thì đội một mũ niêm lông lánh, sáng ngời. Trong xe có hai con của bà là Rochanawati và Harjadi đến đón Bà. Trước khi Ibu đi đi, Ibu chào bằng tiếng Nam Dương " Serlambat Tinggal" và chào các con ở Ngoại quốc bằng tiếng Anh " Good bye".

x
x x

Rochajah Suhardiman.

Chúng con sẽ thiếu vắng Ibu.

Ibu không còn ở với chúng ta nữa, nhưng đây chỉ là về thể chất mà thôi, vì ở trong tâm linh, Ibu vẫn còn với chúng ta. Khi tôi buồn quá, lúc Ibu mất phần, nội tâm Ibu nói với tôi rằng " Aminah con, đừng khóc ta nữa. Bây giờ ta sung sướng hơn nhiều". Sự kiện giống như thể đã xảy ra 4 năm về trước khi M'bahju Rochanawati qua đời.

Thật ra, Ibu đã bảo tôi bằng nhiều lời nói, nhiều hành động là Ibu sắp sớm lìa thế giới này. Và chính tôi cũng tiếp nhận được điều đó.

Một hôm, tôi đến để đi cùng đi với Ibu tới Nhà si, người đây tớ gái và tôi bắt đầu mặc quần áo cho Ibu đã rất bận rộn để tìm Batik đẹp như ý, tìm mẫu chiếc áo Kebaja cho đẹp, và chiếc khăn quàng hợp với áo. Ibu vừa cười vừa nói " Aminah con, một ngày kia khi ta không còn ở nơi đây nữa, con sẽ phải nhớ y tất cả những thứ này

Đêm hôm khi Ibu viên tịch, chúng tôi mặc cho bà lần cuối cùng bộ quần áo màu mà bà ưa thích nhất, (Lavender) màu xanh lợt. Tất cả chúng tôi ngồi với Bapak, với các con cháu của Ibu cho tới sáng.

Thưa Ibu, theo như lời Ibu đã dặn chúng con, chúng con không buồn đâu, nhưng quả thật chúng con sẽ thiếu, vắng Ibu.

Aminah Usman

Mọi vật trên trái đất phải chết

Vào ngày gọi húy nhật của Rochanawati, một tiếng gõ cửa rất mạnh quả đã đánh thức tôi dậy vào lúc 5 giờ sáng. Gương mặt của Sentiwati Susils lộ ra vẻ nóng nảy ngoài cửa. "Ibu bảo tôi đến mọi chỉ cũng đi thêm mộ của M'bahju. Ra nhà ra nghĩa trang. Chị có thể đi ngay được không? Tôi đây mặc quần áo và trong ít phút ra đi. Sao mà Ibu biết là tôi muốn đi? Tôi đã không nói gì cả

Như mọi lần bà đã biết rõ mọi sự cần thiết cho bất cứ ai ở gần Bà và Bà đã hành động vào đúng những lúc nào cần.

Ở nghĩa trang Karet, Ibu nắm tay tôi cho đến tận cổng hàng rào của gia đình rồi đi một quãng xa qua đám cỏ xanh và bước quanh tròn hàng trăm năm đất đỏ ẩm ướt ở khắp nơi. Bapak ở ngay đằng sau chúng tôi, thêm vào bọn có màu thân Bapak và các cô gái trong nhà, sau đây gia đình Ismana theo kịp chúng tôi. Ibu chỉ cách cho tôi rắc cánh hoa từ đầu xuống chân mộ như thế nào, tôi đặt xuống một bông hồng và ngồi cùng với bà câu nguyện. Ibu chỉ nắm mộ gần kề, mộ của Harjadi anh của Jati, và cũng làm như thế. Sau đó bà nói về sự đức độ của Harjadi. Thật là một sự yên tĩnh thâm sâu ở bên trong làm sao và sự giải đáp những tư tưởng liên tiếp đã tiếp nhận được do sự cảm thông này là một sự giải thoát nội tâm vậy.

Khi chúng tôi bước thư thả trở lại cổng chính, trên có dù che nắng, lần này Bapak ở đằng trước chúng tôi, Ibu nói một cách có ý mỉa "Ta bảo con đi là vì có hai lý do Thứ nhất con là bạn của Rochanawati, thứ hai, con phải biết, con phải thấy, mọi vật trên trái đất này đều phải chết"

Khi chúng tôi đứng đợi xe ở ngoài cổng vào, có những người bán hoa và những đồng cảnh hoa dài dài dọc theo đường ở bên phải và bên trái chúng tôi

Ibu quay lại, nhìn thẳng vào mặt tôi nói: "Giờ đây con không nên nghĩ về đời sống ở thế giới này nhưng con phải nghĩ đến đời sống sau khi chết". Một nụ cười tươi sáng tương phản với những giọt lệ trên mặt bà và mặt trời mọc chiếu sáng gương mặt bà. Sao tôi có thể tưởng được rằng không đầy hai tháng sau những lời nói này đã lại nâng đỡ tôi trong lúc như là thế giới của tôi đã sai lạc ở sau tôi và Ibu như đã luôn luôn và mãi mãi tha thứ, nâng đỡ những đứa con ương ngạnh, cứng đầu của bà Ibu, mà af. (kin Ibu tha thứ)

x X x

Mẹ cao quý, yêu thương nhất.

Ibu jang mulia, mẹ cao quý, Ibu jang sertjinta, mẹ yêu thương nhất, và Ibu mà tôi thấy là Ibu sertjinta. Bà là một người mẹ hiền có, phi thường, một người mẹ xứng đáng đầy những lời khuyên và những ước trách nhẹ nhàng để giúp khai mở cho một con đường. Ibu đã dạy tôi nấu ăn như thế nào. Trong những ngày đầu ở Tjilandak, bà thương cho tôi nấu những món bà nấu và hỏi xem tôi thấy thế nào. Không đủ muối à? Có nhiều "Tumeric" quá không? Và bà vỗ mạnh vào vai tôi với một nụ cười mỉm về sự ngu dốt của tôi nếu tôi nêm không đúng. Bà nói: "Con hãy luôn luôn cầu nguyện khi con nấu ăn: Thiêng Liêng, Thiêng Liêng, Thiêng Liêng". "Rồi ca bao tử cũng thấy tốt nữa" Và sau đó thỉnh thoảng tôi trông thấy bà ở trong ngôi nhà lớn, tôi chưa từng có được những buổi họp về tâm linh thích thú đó, nhưng tôi có được những lời khuyên rất thực tế. "Hôm nay con nấu gì cho Abdullah ăn?". "Mai con nấu ăn ngon hơn cho anh ấy" Hay là "Con thích dodol không? (bánh ngọt)" "Ibu cho con một ít em về cho các con". Và luôn luôn có những bài học, là một phụ nữ phải xử sự như thế nào và gương mẫu về cách xử sự của chính bà. "Tại sao con không mặc áo đẹp như Aminah? Con phải làm cho chồng con vui sướng".

Có một lần khi tôi đang có một chuyện gay go với một phụ nữ ở đây mà tôi không kể, Ibu nói "Người đó là lừa. Như thế, để dập tắt lửa, con phải lậ nước. Lửa không hề bao giờ dập tắt được lửa". Với những lời nói giản dị như thế, mọi sự đã được dẫn xén xong.

Ibu yêu quý, con sẽ thiếu những lời khuyên yêu thương của bà.... Một hôm bà bảo tôi đừng rầu rĩ: "ưng lên" "Làm sao mà con có thể tiếp nhận được ở đây? (bà lấy ngón tay chỉ vào ngực tôi) "Nếu lúc nào con cũng ngồi một cách nặng nề bằng nhạc?"

Khi giúp đỡ những người khác, Ibu cũng cương quyết như thế, Bà nói: "Con giúp (tiền) cho những gia đình nào cần tiền, rồi khi con cần sự giúp đỡ về nấu ăn cho một lễ về selamatan con có thể nhờ họ, bằng cách này sẽ không mắc nợ nhau". Về thái độ đúng để làm việc, một, trong những sự việc trước tiên bà luôn luôn dạy tôi là "Có gì là quan trọng nếu sân nhà dơ bẩn một chút? Nếu con cố lau chùi sân nhà cho sạch, khi con mệt mỏi hay đau kính, thì với những cảm xúc không tốt con làm dơ bẩn thêm lên" Và lần khác: "Cái nào là hệ trọng hơn để lau chùi cho sạch sẽ, sân nhà hay con?".

Nhưng một trong những kỷ ức thích thú nhất của tôi về Ibu là tự nhiều năm trước lâu rồi một buổi sáng đẹp trời có gió hiu hiu thổi làm lung lay những lá cây nangka to lớn, một cảm giác sung sướng thần tiên đã đến với tôi, Ibu quay lại, nắm tay tôi nói: "Này Salamah, con hãy cầu xin Thiêng Liêng tha thứ... Con hãy nói Gusti, Gusti. Con phải luôn luôn nhớ tới Thiêng Liêng" Và với nụ cười hiểu biết bà nói: "Ngay cả khi con được rất sung sướng"

Matur sembah nuwen, IBU (tiếng Java thường nghĩa là rất cảm tạ)

xxxxxxxx

Salamah Pope.

Hai kỷ ức quý báu nhất của tôi về Ibu.

Khi tôi được lệnh Bapak bảo viết về Ibu, Subuh yêu quý đã qua đời của chúng tôi thì sự này lại làm tôi nhớ tới Ibu khi bảo tôi viết về M'bahju Rochanawati, sau khi M'bahju qua đời mà tôi không thể nào viết được.

Viết một điều gì bằng một ngôn ngữ khác với ngôn ngữ của tôi không phải là dễ vậy. Dù sao, nay tôi cố gắng viết về hai chứng nghiệm quý báu nhất của tôi khi tôi ở Tjilandak. Theo lời Bapak, chúng tôi dọn đến Wisma Subud (Nhà Subud) sau khi gia đình anh Week đi Tân tây Lan, vào khoảng tháng 10 năm 1965, một buổi sáng mát trời, khi tôi lên lầu để sơn sóc nhưng châu hoa trong nhà Bapak thì có một phụ nữ mà tôi không biết tên vừa đi ra. Tôi gặp Ibu ở thang lầu. Bà nói với tôi: "Một lúc con đang thương hại, chỉ ta đang mong được có cha mẹ vì cha mẹ chỉ không còn nữa..." Tôi đáp: "Thưa Ibu, con cũng đang thương hại, con cũng không còn cha mẹ nữa" Ibu nói: "Ồ kia, con nói gì thế? Bapak và Ibu không phải là cha mẹ con sao? Chúng ta là cha mẹ của con. Con không được nói như thế nữa" Tôi cười và cảm tạ Ibu. Lúc đó tôi chỉ nghĩ là Ibu chỉ nói đùa mà thôi. Nhưng lần sau cũng

mà tôi ở trong phòng Ibu, một hôm trước khi bà ra đi mãi mãi, tôi cũng nhận được những lời nói như thế của Ibu yêu quý. Vào khoảng trưa hôm thứ năm 11 tháng hai, Djeng Hardijati, Djeng Muti, Marjam Kibble, Rochama Mitchell M'bahju Suhardinan, Rasunah Angliss và Ibu Djojo ở trong phòng với Ibu gọi tên tôi: "Nak Susilo". Tôi đáp "Da, thưa Ibu, con đây. Bà liền nói "Con đây à? Lại đây, con gái của ta, ta muốn nó vào con" Tôi lại gần, quỳ bên cạnh bà, dùng gân gương mặt xinh đẹp của bà và bà đặt bàn tay mềm mại của bà lên đầu tôi và bà lại nói "Con hãy chỉ cứ tiếp nhận và con phải kiên tâm mọi sự đều tốt đẹp cả, nhưng thế hệ sau con sẽ trở thành người tốt". Trong khi Ibu nói với tôi những lời quý báu này thì tôi chấp tay lại để sambah (1) mà đó là "sambah" cuối cùng của tôi đối với bà. Đối với tôi thật là tuyệt diệu để tiếp nhận được những lời nói rất quý báu từ miệng Ibu ra, người mà tôi rất quý mến, người mà tôi mang ơn rất nhiều đã hướng dẫn tôi lên con đường chân thật trong sự sùng bái Đấng Thiêng Liêng Độc Nhất. Tôi xin cảm tạ Thiêng Liêng, Ngài đã luôn luôn nhắc nhở tôi phải thận trọng nhiều hơn trong mọi sự, cũng như Ibu đã chỉ dẫn cho tôi trong khi tôi ở gần bà.

Xin cảm tạ Thiêng Liêng, và xin cảm tạ Ibu. Cầu xin Thiêng Liêng ban cho con sức mạnh để con theo lời khuyên của bà, thưa Ibu, vì Subud là con đường chân thật và con phải theo dưới sự bảo vệ của Thiêng Liêng và phu Hộ của Ngài Anon. Đây là hai chứng nghiệm tôi đã có với Ibu từ lúc ban đầu tới ở Tjilenda và vào lúc Ibu mất phần.

Hai chứng nghiệm khác cũng rất quý báu đối với tôi liên quan tới sự làm Latihan chệnh mảng của tôi, khiến Ibu rất không bằng lòng tôi trong ít tháng sau Rochanawati qua đời. Một buổi tối, chúng tôi làm Latihan trong phòng Ibu cùng với các chị ở Wisna Subud. Tôi đến cuối cùng, khi tất cả các chị khác ra khỏi phòng rồi ngoài trừ còn lại Marjam Kibble. Ibu đi thẳng lại tôi, nấu nhanh tốc tôi, lắc qua lắc lại đầu tôi và nói một cách cầu kính: "Rochanawati, con coi kia, đứa con này rất hạn tin kiếm sự kiện thực ở "bên ngoài" này. Lại chệnh mảng cho sự tìm kiếm ở "bên trong" này Sesyowati, con biết không, có một phụ nữ đã chết sau khi sanh đứa con thứ ba. Và giờ đây con có biết cái cách nếu con được Thiêng Liêng gọi đi không? Thật là vô ích cho con ở đây nếu con không làm Latihan một cách tín thành".

Tôi đã khóc và "sambah" khi Ibu nói các lời quý báu này vì tôi biết là bà yêu thương đứa con hư hỏng của bà biết là bao và bà lại muốn đặt đứa con hư đó lên con đường đúng, thật. Tôi cảm phục sự phân nộ của Ibu, tôi cho như là một lời báo trước rất quý báu để tôi ráng hết sức trong sự tập Latihan của tôi.

Một lần nữa con cảm tạ Thiêng Liêng và xin cảm ơn Thiêng Liêng, xin cảm ơn Ibu. Cầu xin Thiêng Liêng luôn luôn ban cho chúng con sức mạnh và sự che chở của Ngài.

Một chứng nghiệm khác có lẽ cũng là một bài học cho các chị khác, khi mà một ngày kia các chị có thể được lựa chọn để nấu ăn cho Bapak, các chị phải yên tĩnh, các chị phải ở trong trạng thái của Latihan và ráng giữ cho yên tĩnh, không được nói chuyện với những người khác có lẽ đang ở chung quanh các chị ở trong bếp. Bởi vì món ăn các chị nấu sẽ thành vô dụng và Bapak sẽ không ăn, nếu các chị nấu món ăn đó trong khi chuyện phiếm. Lại ngay cả nếu các chị cảm thấy bất cứ khó chịu, nếu các chị thấy nhức đầu hay thấy người không được khỏe thì tốt hơn là các chị nói thẳng ra bởi vì thức ăn sẽ mất ngon và Bapak không thể ăn được. Khi tôi còn ở Wisna Subud, một buổi sáng, Ibu truyền cho tôi nấu ăn cho Bapak và Ibu. Một chị người Mỹ quốc đến làm gián đoạn một lúc và lúc đó tôi cảm thấy khó chịu. Chiều hôm đó, khi tôi gặp Ibu ở trên lầu, Ibu hỏi thẳng tôi là "Sáng nay có sự gì xảy ra cho con thế? Con không nấu ăn như mọi ngày, có điều gì không hay chăng?" Tôi giải thích những sự việc đã xảy ra và Ibu nói: "Lần sau, con phải thận trọng. Nếu con nấu ăn cho Bapak và Ibu, con không nên để cho người khác làm cho bối rối. Dù ai đến làm gián đoạn con, con cũng phải từ chối không được tiếp họ".

(1) Một lối chào tôn kính bằng cách chấp hai tay lại, ngón tay đưa thẳng lên trán.

Và gần đây, tôi không được khỏe, tôi bị nhức đầu, nhưng Ibu bảo tôi nấu một bữa ăn gấp cho bà. Tôi cố gắng tự chủ để không cảm thấy đau nhức trong khi tôi sửa soạn món ăn. Các chị có biết sự gì xảy ra không? Ngày hôm sau, khi tôi gặp Ibu, bà nói ngay lập tức: "Nếu con đau thì con đừng nấu ăn cho Ibu. Ibu không thể nào ăn được. Ibu quên không bảo con điều này:" Ibu nói điều này (trước khi) tôi kể với Ibu là tôi cảm thấy không khỏe trong khi nấu ăn!

Khoảng một tháng trước, vào buổi tối tôi lên lầu thăm Ibu, dường như bà tự nói một mình, Ibu nói: "Xem nào, có bao nhiêu giờ trong một ngày? 24 giờ phải không? Tại sao người ta lại không cầu nguyện ít nhất là hai lần một ngày? Vào buổi trưa và vào buổi tối trước khi đi ngủ, người ta có thể ngừng lại một chút lát trong 24 tiếng đồng hồ, một ngày hai lần đâu có nhiều".

Đây là một điều khác nữa bảo trước cho tôi rằng tôi không thể chữa lành được nữa. Xin cảm tạ Thiên Liêng và xin cảm ơn Ibu. Cầu xin linh hồn bà được an lạc nơi Thiên đàng, và xin bà giáng phúc lành cho chúng con là những người con Subud ở tận mắt khắp nơi trên thế giới. Cầu xin Thiên Liêng ban cho chúng con sức mạnh và sự bảo vệ của Ngài để chúng con làm Latihan cho hết sức tốt đẹp dù không có bà ở gần chúng con. Amen./.

Setyowati Susilohutomo